

Iminenta cățărere pe stele

Stefan Doroftei-Doimaneanu

Ziua se-mbracă în rochii de seară
Cu trene pictate pe pliuri de nori,
Iar soarele trist, în beznă coboară
Stingându-și lumina până spre zori.

Eu, omul din valuri, prin negrul târziu
Mă cațăr pe noapte la stele s-ajung
Îmi trebuie luna și-un nor străveziu
Ca să le împletesc în noi îndelung.

Din vară fugiți în toamnă ajuns-am
Și parcă și tu ai ploaie pe frunte,
Cu luna vom șterge, ceia ce plâns-am,
În nor vom alunga zilele crunte.

Și-n timpul cel nou vom bea împreună
Din cupe de stele, nectar de amor,
Căci timpul în noi, prea mult se adună
Și-n fiecă clipă de noi ne e dor.

Mă cațăr tăcut iar noaptea oftează
Prea multă povară ea duce oricum
Și moarte și viață mai inventează
Dar vis de iubire nu poate nicicum.

28.01.2018